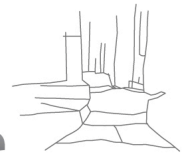

villa
Venire

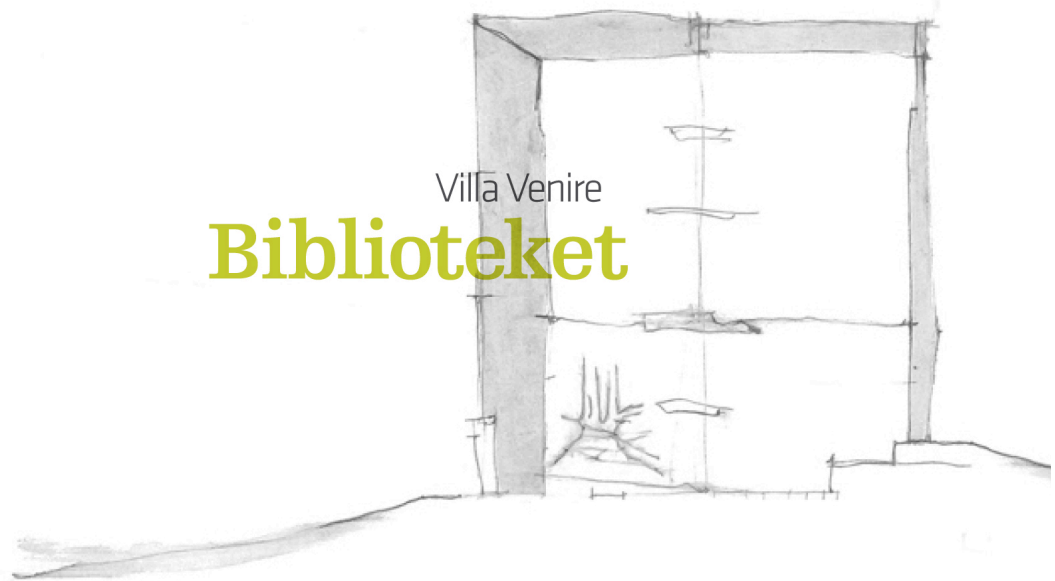

3 små breve

Leder til avis nr. 14

Af Thorkild Olsen, Villa Venire A/S – August 2013

Villa Venire
Biblioteket

Kære Over-educated Under-performer'e

Først tak for Jeres mange henvendelser som reaktion på OU-avisen (avis Venire nr. 13), hvor I ikke bare oplever Jer genkendt, men samtidig i kor råber hurra for endelig at blive revet fri af den allesteds nærværende og omklamrende "primadonna" betegnelse. At underpræstere til trods for ihærdighed og professionalisme er en rædselsfuld tilstand, som kræver opmærksomhed. Som det ene. Som det andet er der ingen simple analyser eller populære kategoriseringer, der kan indfange OU-fænomenet. Tilstande af resignation, bitterhed, skinger stemme, krakilsk, sødladen med glasur på og over-ansvarlig-overanstrengt er kommunikation om at noget afgørende er på spil. Hvad det er kommunikation om, fremdrages via – og kun via – samtalen. Når det er sagt med henvisning til det fælles anliggende, så bliver det også muligt på denne plads at adressere en mere personlig OU-opmærksomhed. Der tegner sig nemlig et mønster. Hvis I bliver bedre til at iagttage, hvor præcist Jeres professionelle forfængelighed er størst (eller mest hellig), så bliver det mere muligt fortsat at gå på arbejde i en bedre version af sig selv. For slet ikke at tale om at undgå det, som den svenske sociology Roland Paulsen kalder 'tomt arbejde'. Tomt arbejde ikke som udtryk for modstand mod at arbejde, men simpelthen at have for lidt at lave – hvorfor man så finder på opgaver, som i sidste ende kan være svære at beskrive konkret nytten af. Så går tiden i stedet med at opdatere blogs, linkedin profiler, web-køb og møder uden indhold.

Kære Peter Birch Sørensen

Som formand for Produktivitetskommissionen skulle du måske kaste et blik på ovenstående. Jeg er klar over, at I er langt i Jeres udredning og identificering af, hvor, det I kalder, produktivitetsudfordringen er størst og hvad der skal til for at få genetableret konkurrenceevnen. Måske det er sådan, at I så at sige er tvunget til at arbejde med det store VI. Jeg vil gerne slå et slag for det lille vi. Altså et skarpere og mere fokuseret blik på organisationernes aktuelle bevægelser. Og i sidste ende den enkeltes evne til at bevæge sig derhen, hvor produktiviteten højnes.

Jeg tror i mindre grad på det store program. Jeg har derimod stor fidus til de mange små programmer, hvor de allerlavest hængende frugter plukkes med viden om, at der ligger arbejdsguld på gaden. Der går højtuddannede, dedikerede mennesker rundt, der har for lidt at lave eller som laver det forkerte. Få nu dem sat i scene. En mere oplagt win-win-situation er vanskelig at opdrive. I et lidt bredere perspektiv eksisterer der en læringsmæssig sårbarhed i organisationerne, da strækket mellem den enkeltes erfaringer/viden på den ene side og kravet om evige forbedringer på den anden er stor. Dette stræk kan der bedst arbejdes med, i lyset af det kommende krav om øget

produktivitet, ved at designe mindre eksperimenter, hvor dem vi i Villa Venire kalder "first-followers" inviteres med.

Kære 'forvaltere' af de narrative metoder

Som I kan se, er der nok at tage fat i. Men skulle vi ikke samtidig en gang for alle få det narrative projekt revet fri af de normative harmoniklør, hvor intentionerne står pænt på rad og række og er klar til at blive bevidnet. Der er, for mig at se, ingen vej uden om en dybt avanceret narrativ praksis, når vores erfaringer mødes med begreber om 'det næste'. Men denne praksis refererer ikke primært til simpel stilladsering eller søgen efter "det alternative plot". Den refererer også hertil – og i endnu højere grad til magt, monstrøsitet, opgaveløsning, styring af velfærd og organiseringsbevægelser. For slet ikke at tale om de neuro-biologiske betingelser for overhovedet at virke. Det er nemlig det, det handler om: Virkekraft og Virkeliggørelse!